

Stichting Urantia Nederlandstalig

www.urantia.nl

info@urantia.nl

0513-413312

06-25468368

URANTIA·

Aan alle lezers van de Nieuwsbrief in Nederland en Vlaanderen.

Hierbij ontvangt u de Nieuwsbrief van mei 2014. Hopelijk zult u deze weer met veel genoegen lezen. Graag willen we degenen die zich de afgelopen periode hebben aangemeld voor het ontvangen van de Nieuwsbrieven van harte welkom heten.

Op donderdag 21 augustus a.s. organiseren we weer de landelijke ontmoetingsdag, net als vorig jaar in Driebergen. U kunt hierover meer informatie vinden in deze Nieuwsbrief en op de website www.urantia.nl.

Een Belgische lezer levert een bijdrage aan de Nieuwsbrief met: 'Hoe ben ik aan het Urantia Boek gekomen en wat heeft het met me gedaan'.

Een vaste rubriek in onze Nieuwsbrief zijn de bijdragen van Frank van Rooij m.b.t. 'Het Urantia Boek en de actualiteit'. Hierop ontvangen we regelmatig positieve reacties. Frank benadert deze keer de 'Gedachtenrichter en ons dagelijks leven'.

Het komt regelmatig voor dat lezers van het Urantia Boek mij benaderen eens te willen 'sparren' over het Urantia Boek. Deze contacten worden door mij als zeer waardevol ervaren en het doet me goed dat hieruit soms 'Urantia-vriendschappen' ontstaan. Tijdens een gesprek met een 'Urantia-vriend' over een onderwerp uit het Urantia Boek liet ik me ontvallen: 'Je lijkt Thomas wel.....' Deze goedbedoelde opmerking kreeg een positief vervolg. In deze Nieuwsbrief kunt u hierover lezen.

Nog steeds geldt de oproep aan Engels – Nederlandse vertalers: artikelen van de Urantia Foundation of de UAI kunnen worden vertaald en geplaatst op onze website. Wie helpt ons?

Helaas kan het bestuur niet altijd contact met een studiegroep in de buurt aanbieden op actuele vragen van lezers die zich willen aansluiten bij een studiegroep in hun omgeving. Maar wij blijven alles in kaart brengen, zodat de kans steeds groter wordt dat dat wel lukt. Mocht u behoefte hebben zich te willen aansluiten bij een studiegroep of deel uitmaakt van een studiegroep waar nog ruimte is voor nieuwe aanmeldingen....laat het ons weten. (info@urantia.nl)

Opmerkingen over de Nieuwsbrieven zijn altijd welkom!

Namens het bestuur van de Stichting Urantia Nederlandstalig,

Jaap Terra

Urantia ontmoetingsdag 2014

Zoals in de vorige Nieuwsbrief reeds is aangekondigd wordt op donderdag 21 augustus a.s. weer de landelijke Urantia ontmoetingsdag georganiseerd. Net als vorig jaar vindt deze ontmoetingsdag plaats in de Parklaanerk in Driebergen. Als thema voor deze dag is gekozen: 'De Ziel'. Een drietal sprekers zal dit thema vanuit verschillende gezichtspunten toelichten, waarna er voldoende tijd zal zijn voor het stellen van vragen. Op de dag willen wij ook graag ruimte openhouden voor persoonlijke ontmoeting.

Afgelopen jaar hebben zich meerdere lezers aangemeld voor het ontvangen van de Nieuwsbrieven. Sommigen hiervan zijn misschien al langere tijd lezers van het Urantia Boek terwijl anderen het boek kort geleden 'ontdekt' hebben. Graag nodigt het bestuur óók deze 'nieuwkomers' van harte uit. Inmiddels hebben diverse bezoekers van vorig jaar aangegeven ook dit jaar weer aanwezig te zullen zijn. De kosten voor deelname aan deze ontmoetingsdag zullen , net als vorig jaar € 45,00 bedragen, inclusief consumpties en lunch.

U kunt zich nu reeds aanmelden via de website van (http://www.urantia.nl/21aug/2014_aankondiging.php) of door het sturen van een email aan info@urantia.nl

Hoe ben ik aan het Urantia Boek gekomen en wat heeft het met mij gedaan?

Mijn spirituele leven begon blijkbaar al op de kleuterschool. Ik herinner me nog levendig hoe graag ik naar de grote foto's op de muur keek waarop Jezus afgebeeld stond met zijn stralende hart, en een engelbewaarder zijn vleugels spreidde om een kind heen. Ik groeide op in een vrij streng katholiek gezin. Later, tijdens mijn jeugd, viel ik mijn vader vaak lastig met allerlei vragen en opmerkingen over wat er in het evangelie stond, tot hij er uiteindelijk een beetje genoeg van kreeg en me vroeg om nu maar op te houden met al die vragen. Ik voelde me heel erg aangetrokken tot de figuur van Jezus, maar vond van zijn leer zo weinig terug in de dogma's en opgelegde moraal van de Kerk. Soms voelde ik mij verdrietig omdat we die man uit Galilea niet meer in levende lijve konden horen en konden zien. Er restte ons enkel wat stukken en brokken die blijkbaar jaren later opgetekend waren.

Thuis, noch op school, had ik een antwoord gekregen op mijn vraag wat die Jezus nu eigenlijk bedoelde met '*de vader en ik zijn één*'. Hij scheen zelfs te wensen dat alle mensen dat ook zouden ervaren: "*Mogen allen één zijn, vader, zoals gij in mij zijt en ik in u ben*". Toen ik het familienest verliet om zelf een gezin te stichten en geconfronteerd werd met diepgaande problemen in de relatie, begon mijn spirituele zoektocht pas werkelijk. Ik liet het kerkkoor en het lector zijn tijdens de zondagsmis voor wat het was, begon me te interesseren voor allerlei workshops die innerlijke vrede beloofden of de ervaringen van buitengewone energieën, ontdekte de wereld van mediums en channelings, reisde naar India en liet me inspireren door Indische Meesters, maakte kennis met medicijnmannen en -vrouwen, en nam in Zuid-Amerika deel aan ceremonies met de Maya's. Ik zocht de samenhang tussen wetenschap en religie, tussen mens en God. Alles wat ik ontdekte, droeg altijd wel iets bij aan inzicht en aan begrip, maar naar mijn gevoel was er altijd iets dat ontbrak.

Tijdens één van die workshops had ik Marie-Thérèse leren kennen. Ik was toen in de dertig en droeg de zorg voor mijn drie kinderen alleen. Op een keer nodigde Marie-Thérèse me uit om bij haar het weekend door te brengen om zo een beetje "op adem te kunnen komen". Na het ontbijt ging ze naar boven en kwam terug met een heel dik boek. Het leek op een missaal uit de kerk. Ze vroeg me: *Ken je The Urantia Book?* De dikte van het boek schrikte me een beetje af. Neen, ik kende het niet. Toen ik niet verder vroeg, droeg ze - enigszins tot mijn verbazing - het boek weer weg. Het zou tien jaren duren voor het boek, op dezelfde plaats, weer in mijn leven kwam. Al die tijd bleef ik regelmatig contact houden met Marie-Thérèse en haar echtgenoot, Fernand. Fernand was een nobel mens en één van de weinigen met wie ik werkelijk mijn diepste spirituele leven kon delen. Het dikke boek bracht hij nooit ter sprake. Tot... zo'n tien jaren later. Ik had een nieuwe partner leren kennen en wou hem graag laten kennismaken met Fernand en Marie-Thérèse. We gingen op bezoek. Het was enkele dagen na Kerstmis. Tijdens ons gesprek stond Marie-Thérèse plots op en verdween naar boven. Ze kwam de trappen af met een blauw boek in haar handen, stapte recht op mijn vriend af en gaf hem het boek cadeau. Hij nam het in dank aan, las de titel maar schonk er verder geen aandacht aan. Terug thuis vroeg ik hem naar het boek. Hij gaf het me, en toen ontdekte ik het leven van Jezus.

Ik begon te lezen en kon niet meer stoppen. Het was alsof ik die Jezus, waar ik in mijn jeugd naar verlangd had, in levende lijve ontmoette. Iedere avond was ik verzonken in het boek, zeer tot ongenoegen van mijn vriend die me op een moment schamper vroeg: "Je denkt zeker te willen worden als Jezus?" Ik antwoordde hem rustig dat dat inderdaad mijn wens was. De relatie hield geen stand, maar het boek bleef mijn hongerige ziel voeden.

Het was pas enkele jaren later dat ik met enige verbazing vernam dat Fernand samen met Jacques Dupont en Jean Royer acht jaar lang gewerkt had aan de herziening van de eerste Franse vertaling van The Urantia Book, de huidige Franstalige versie. Ik was in zekere zin dankbaar dat hij me nooit over het boek gesproken had, maar dat ik in plaats daarvan met hem altijd vrijuit over mijn spirituele zoektocht en over mijn relatie met het Goddelijke had kunnen spreken.

Buiten het feit dat het leven van Jezus mij diep bewogen heeft en een bron van inspiratie is en dat "*het koninkrijk Gods binnenin*" nu concreter is geworden in de vorm van de Gedachtenrichter, zijn er twee zaken in deze "gedeeltelijke openbaring" (1008,2) die een opmerkelijk effect gehad hebben in mijn wezen.

1. De ontdekking dat er een oneindige geschiedenis is van kosmische gebeurtenissen waar wij allen deel van uitmaken en de gevolgen van dragen, gaf me een eerste inzicht in het waarom van de chaotische en vaak erbarmelijke toestanden op deze wereld, waardoor mijn rusteloze drang naar het verbeteren van de wereld plaats maakte voor een dieper vertrouwen in de langzame evolutie van de mensheid.

2. Het relaas van Adam en Eva heeft me dan weer op een andere manier heel diep geraakt. Buiten mijn onstuitbaar idealisme was er sinds mijn eerste huwelijk ook nog een ander element dat me altijd intens bezig hield: het 'geheim' vinden van de kracht van de man-vrouw relatie. In de lotgevallen van Adam en Eva zag ik hoe het gebrek aan transparantie van Eva naar haar partner toe, en het gebrek van Adam aan de kracht en de moed om zijn gemalin tot zich te roepen en haar aan de gemaakte gelofte te herinneren, tot zo'n rampzalige gevolgen had geleid. Ik leerde uit het Urantia Boek eveneens dat ons diepste verlangen naar een harmonische man-vrouw relatie voortkomt uit het transcendent patroon van de relatie tussen de "Schepper Zoon" en de "Scheppende Dochter".

Het Urantia Boek is bovendien voor mij een unieke bron van informatie die me helpt om de coherentie tussen de verschillende goddelijke openbaringen te herkennen, zowel de openbaringen van de oudheid als die van onze tijd.

Door een Belgische lezer

(auteur bekend bij de stichting)

De Gedachtenrichter en ons dagelijkse leven

“Het is inderdaad een wonder van goddelijke, minzaamheid dat de verheven, volmaakte richters zich aanbieden om daadwerkelijk te leven in het bewustzijn van materiële schepselen, zoals de stervelingen op Urantia, om werkelijk een proefverbintenis aan te gaan met wezens van dierlijke afkomst op aarde” (zie Urantiaboek, Verhandeling 108, § 6. God in de mens, p. 1192).

Hoe kunnen wij mensen dit ooit bevatten? Hoeveel fantasie moeten wij opbrengen om dit te kunnen bevatten? Hoeveel liefde moeten de Gedachtenrichters opbrengen om dit te kunnen volbrengen? Alsof wij ons buigen naar de grond en verdiepen in een mier en hem proberen te volgen en proberen ons in hem in te leven en hem te begeleiden op zijn levenspad. Het gaat ons bewustzijn te boven.

De Gedachtenrichter, die kiest om zich met ons te verbinden. En maar één doel heeft, opdat wij zullen overleven.

Mag ik hierbij God gelijk schakelen met onze inwonende Gedachtenrichter? In geestelijk opzicht is dit niet helemaal correct. Maar vanuit ons praktisch menselijk perspectief kan dit, denk ik, geen kwaad.

Wat betekent dat voor ons dagelijkse leven?

- Dat we troost zoeken bij God in moeilijkheden?
- Dat wij de keuzes in het leven overlaten aan God?
- Dat wij vertrouwen op God dat het ons goed zal gaan?
- Dat wij op de juiste momenten een ingeving zullen krijgen om dat te kiezen wat ... ja wat? Wat te kiezen? Het beste voor ons? Het makkelijkste voor ons? Het minst pijnlijke voor ons? Het mooiste voor ons?

In ons dagelijkse leven, in de beslommingen van alledag, in de moeilijkheden, in de problemen, de uitdagingen, de worsteling met het leven, die we allen bij tijd en wijlen ervaren kunnen we zeker God om geluk vragen, om vreugde, om troost, om goedmaken van onze moeilijkheden, om ons te helpen met het overkomen of tackelen van onze problemen, bidden om hulp bij moeilijkheden. Dat helpt ons natuurlijk verder om de problemen te overwinnen.

Zeker, dat alles, maar ook nog iets anders .

“Hun zending heeft voornamelijk betrekking op het toekomstige leven, niet op dit leven. Zij worden hemelse helpers genoemd, niet aardse helpers. Zij hebben er geen belang bij de levensloop van de sterveling gemakkelijk te maken; zij zetten zich veeleer in om uw leven redelijk moeilijk en veeleisend te maken, zodat het stimuleert tot het nemen van veelvuldige beslissingen. De aanwezigheid van een grote Gedachtenrichter maakt niet dat het leven gemakkelijk wordt en er geen zware denkarbeid meer behoeft te worden verricht. Maar zo'n goddelijk geschenk moet wel een verheven innerlijke vrede en geestelijke rust geven” (zie Urantiaboek, Verhandeling 108, § 5. De missie van de richter, p. 1191-1192).

Dit is een nieuw perspectief, erbij.

Maar dit lijkt wel het allerbelangrijkste: wij kunnen en mogen en moeten vragen om innerlijke vrede en geestelijke rust.

Dit betekent, dat wij stoppen met worstelen, dat wij ja zeggen tegen alles, dat wij telkens opnieuw de moeilijkheden en problemen beschouwen als frisse uitdagingen, dat wij ons keer op keer afvragen wat ons praktische leven ons brengt aan bewustzijn, aan inzicht, aan geestelijke ruimte, aan geestelijk groei, en dat wij ja mogen zeggen tegen het leven. Dat wij mogen stoppen met onderscheid te maken tussen gewenst en ongewenste levensfeiten, tussen fijne en moeilijke dingen, tussen geluk en ongeluk, tussen troost en verlatenheid, tussen negatieve en positieve emoties, tussen wat wij willen en wat wij niet willen.

Want wie zal ons zeggen, wat het beste is voor onze toekomstig overleving? Wij mensen kunnen dat niet doen.

Alleen de Gedachtenrichter kan dat doen.

Als wij innerlijke verwarring en geestelijke onrust ervaren bij iets wat wij doen of hoe wij leven of kiezen, dan mogen wij de simpele conclusie trekken, dat wij verkeerd handelen. Wanneer wij in onze moeilijkheden en problemen en in ons dagelijkse leven innerlijke vrede en geestelijke rust ervaren, mogen wij er van uitgaan, dat wij juist handelen.

Het lijkt ongeveer zoïets: "God, u weet wat goed voor me is, ik accepteer mijn situatie en moge ik met uw hulp zien wat ik moet aanvaarden en wat ik moet veranderen en moge ik vooral met uw hulp het verschil daartussen zien".

Maar vooral weten en ervaren wij op deze wijze, dat het leven zich aan ons voltrekt. Dat wij een bestemming hebben in de eeuwigheid, en dat wij erop mogen vertrouwen, dat wij hierin worden gestuurd.

Ik weet niet hoe het met u is, maar ik vind dit alles heel troostend. Heel troostend. Zelfs in de moeilijke momenten des levens.

Te weten en te ervaren, dat God Zichzelf heeft verbonden met ons, en maar één ding wil, dat wij ondanks en voorbij de fysieke dood naar God mogen toegroeien en mogen proeven van Gods eindeloze rijkdom.

Frank van Rooij

Mei 2014

Je lijkt Tomas wel.....

Onlangs had ik een fijn gesprek met een lezer van het Urantia Boek waarmee ik regelmatig contact heb. Het voelt als een goede vriendschap om te kunnen 'sparren' met iemand aan wie ook het Urantia Boek 'gegeven' is. Vaak kunnen we onze zienswijzen delen. Echter soms staan onze neuzen niet 'dezelfde kant op'. Heel interessant en boeiend en voor sommigen misschien heel herkenbaar. Goed bedoeld voegde ik hem n.a.v. een kritische opmerking toe: "Je lijkt Tomas wel....." en het gesprek werd in een goede sfeer vervolgd. Enige dagen later ontving ik een mail van hem en hij vertelde mij dat hij mijn opmerking over Tomas als een compliment had opgevat.

Dit heeft mij ertoe gebracht me in de persoon van de apostel Tomas te gaan verdiepen vanuit het Urantia Boek en het werd een interessante (her)ontdekking.....

Thomas Didymus

(1542.2) 138.5.1 De apostel Filippus stelde Tomas voor als zijn kandidaat voor het apostelschap. Jezus zag Tomas aan en zei: 'Tomas, het ontbreekt je aan geloof; niettemin neem ik je aan. Volg mij'. (1561.1) 139.8.1 Tomas was de achtste apostel en in latere tijden is hij bekend geworden als 'Tomas de twijfelaar', maar zijn mede-apostelen echter beschouwden hem helemaal niet als een chronische twijfelaar. Weliswaar was hij in zijn denken logisch en sceptisch, maar hij bezat een zekere onvervaarde loyaliteit, die degenen die hem zeer goed kenden, verbood hem als een lichtzinnige scepticus te beschouwen. (1561.2) 139.8.2 Tomas was de enige van de apostelen die echt analytisch kon denken; in de groep der apostelen was hij degene die werkelijk een wetenschappelijke aanleg had.

(1561.3) 139.8.3 Tomas had ook een achterdochtige trek, die het zeer moeilijk maakte de vrede met hem te bewaren. Maar hoe beter zijn metgezellen Tomas leerden kennen, hoe meer zij van hem gingen houden. Zij merkten dat hij buitengewoon eerlijk was en in zijn trouw deinsde hij voor niets terug. Hij was volkomen oprecht en ontegenzeggelijk waarheidlievend, maar hij was iemand die van nature altijd iets aan te merken had, en toen hij volwassen was, was hij een echte zwartkijker geworden.

Zijn analytisch denken ging gebukt onder de vloek van achterdocht. Tegen de tijd dat hij zich bij de twaalf aansloot, had hij het geloof in zijn medemensen al grotendeels verloren, doch door deze stap kwam hij in contact met het edele karakter van Jezus. Deze omgang met de Meester begon onmiddellijk de gehele gemoedsgesteldheid van Tomas te transformeren en had een grote verandering in zijn mentale reacties op zijn medemensen tot gevolg.

(1561.4) 139.8.4 De grote kracht van Tomas lag in zijn uitstekende analytische manier van denken, samen met zijn onverschrokken moed wanneer hij eenmaal een besluit had genomen. Zijn grote zwakte school in zijn achterdochtige twijfel, die hij in zijn gehele leven in het vlees nooit volledig te boven kwam.

(1561.5) 139.8.5 Hij kon goed leiding geven en was een uitstekend zakenman, doch hij werd gehinderd doordat hij onderhevig was aan vele stemmingen; hij kon van de ene dag op de andere een heel ander mens zijn. Hij vertoonde een neiging tot droefgeestig peinen in de tijd dat hij zich bij de apostelen aansloot, maar de omgang met Jezus en de apostelen genas hem grotendeels van deze sombere zelfbespiegelingen"

(1561.6) 139.8.6 Jezus had veel plezier in Tomas en voerde vele lange, persoonlijke gesprekken met hem. Zijn aanwezigheid onder de apostelen was een grote steun voor vele eerlijke twijfelaars en moedigde vele piekeraars aan om het koninkrijk binnen te gaan, ook al konden zij niet alle geestelijke en filosofische aspecten van het onderricht van Jezus doorgronden. Het feit dat Tomas tot de twaalf behoorde, gaf permanent te kennen dat Jezus zelfs oprechte twijfelaars liefhad.

(1562.1) 139.8.7 Tomas vereerde zijn Meester vanwege diens buitengewoon evenwichtig karakter. Van alle twaalf apostelen had hij waarschijnlijk het diepste verstandelijke inzicht in, en waardering voor de persoonlijkheid van Jezus.

(1562.2) 139.8.8 Hij kon een voorstel tot het bittere einde bestrijden, doch wanneer Andreas het in stemming bracht en de twaalf dan besloten datgene te gaan doen waartegen hij zich zo energiek had verzet, was Tomas de eerste om te zeggen:

'Laten we gaan!' Hij kon goed tegen zijn verlies. Hij wist van geen rancune en koesterde geen gevoelens van gekrenktheid. Wat persoonlijke fysieke moed betrof, was hij een van de dappersten van de twaalf. (1562.4) 139.8.10 Wanneer hij het diepst in de put zat, trachtte hij jammer genoeg steeds het rechtstreeks contact met Jezus te ontlopen. De Meester wist hier echter alles van en had begrip en medegevoel voor zijn apostel wanneer deze zo aan neerslachtigheid leed en door twijfel werd gekweld.

(1562.6) 139.8.12 Tomas is het grote voorbeeld van een mens die twijfelt, deze twijfel onder ogen ziet en overwint. Indien Jezus en zijn werk niet echt waren geweest, zou het een man als Tomas niet vanaf het begin tot het eind hebben geboeid. Hij had een scherp en onfeilbaar gevoel voor *feiten*. Bij het eerste blijk van bedrog of misleiding zou Tomas hen allen hebben verlaten. Wetenschapsmensen begrijpen alles wat Jezus en zijn werk op aarde aangaat misschien niet ten volle, maar er leefde en werkte met de Meester en zijn menselijke metgezellen een man, Tomas Didymus, wiens denkvermogen dat van een echte wetenschapsman was, en hij geloofde in Jezus van Nazaret.

(1563.1) 139.8.13 Tomas maakte een tijd van beproeving door in de dagen van het proces en de kruisiging van Jezus. Een tijdlang was hij diep wanhopig, doch hij vermande zich, bleef bij de apostelen, en was met hen aanwezig om Jezus aan het meer van Galilea te verwelkomen. Een tijdje bezweek hij voor zijn twijfel en neerslachtigheid, maar uiteindelijk raapte hij zijn moed weer bijeen en blies zijn geloof nieuw leven in. Na Pinksteren gaf hij wijze raad aan de apostelen en toen de vervolgingen de gelovigen verstrooiden, ging hij naar Cyprus, Kreta, de kust van Noord-Afrika, en Sicilië, waar hij de blijde boodschap van het koninkrijk predikte en hen die geloofden doopte.

Tomas ging voort met prediken en dopen tot hij door de agenten van het Romeinse bestuur gevangen werd genomen en op Malta ter dood werd gebracht. Nog maar enkele weken voor zijn dood was hij begonnen het leven en de leer van Jezus op schrift te stellen.

Na zijn verrijzenis verscheen Jezus aan de 11 aanwezige apostelen waaronder Tomas en zei: (1641.6) 146.3.4 'Je zekerheid dat je lid bent geworden van de familie van het koninkrijk van de Vader, en dat je eeuwig zult leven met de kinderen van het koninkrijk, is geheel een zaak van persoonlijke ervaring – geloof in het woord der waarheid.

Geestelijke zekerheid is het equivalent van jouw persoonlijke religieuze ervaring in de eeuwige realiteiten van de goddelijke waarheid en staat voor het overige gelijk aan je intelligente begrijpen van de waarheidsrealiteiten, plus je geestelijke geloofsvertrouwen, en minus je eerlijke twijfel.

(2043.2) 191.5.4 En bij een volgende gelegenheid, nadat de Meester had gesproken, keek hij neer in het gezicht van Tomas en zei: 'En jij, Tomas, die zei dat je niet zou geloven voordat je mij kon zien en je vinger kon leggen in de sporen van de spijkers in mijn handen, je hebt me nu gezien en mijn woorden gehoord; en ofschoon je geen tekens van de spijkers op mijn handen ziet, omdat ik ben verzezen in de gedaante die jullie ook zullen bezitten wanneer je deze wereld verlaat, wat ga je nu tegen je broeders zeggen? Je zult de waarheid erkennen, want in je hart was je al begonnen te geloven zelfs toen je nog zo halsstarrig beweerde dat je niet geloofde. Je twijfel, Tomas, laat zich altijd het hardnekkigst gelden juist wanneer zij op het punt staat te verdwijnen. Tomas, ik vraag je met klem, wees niet ongelovig en ontrouw, maar gelovig – en ik weet dat je zult geloven, zelfs van ganser harte'.

Tomas wordt door de Meester gezien en erkend als iemand met talent voor wetenschap. De wetenschapper weet echter niets zeker, dat kenmerkt zijn/haar wetenschapstalent. Door te zwoegen, te werken en te vorsen zal hij (misschien) kunnen weten. Toch vraagt de Meester Tomas de twijfel achter zich te laten. Zal dat hem lukken? Het is immers niet overeenkomstig zijn door God gegeven aard! Dat is zijn eerlijke twijfel.

Tenslotte een hypothetische vraag: Zijn de verschillen in aard of karakter van de discipelen niet alle ook in onszelf herkenbaar?

Jaap Terra

Overslaan

Pesach betekent
overslaan;
het heeft van doen
met de tiende plaag...

Het is voor de Joden
een bevrijdingsfeest,
een 5 mei
maar dan eerder...

Pasen en Pesach
eeuwig gekoppeld
als een bevrijding
waarvan of waartoe.

Soms wil ik het overslaan
bevrijden waarvan
Oekraïner of Rus
Poetin of Obama.

Soms wil ik het overslaan
bevrijden waartoe

wat is waar
in de brij van leugens.

Overslaan ik ga
er niet over
en toch
ben ik deelgenoot

in wat ik leef
nu en straks
later en ooit
bevrijding

tot in de eeuwigheid
wie zou dat
willen
overslaan!!!

Aawee